

Svend Aage Jensby (V):

Når Folketinget skal tage stilling til det foreliggende beslutningsforslag, er Folketinget i en usædvanlig og sjælden situation. Den lovgivende magt skal nemlig optræde som anklagemyndighed, og det er ikke det samlede Folketing, men det er hvert enkelt medlem af Folketinget. Man kan ikke som medlem af Tinget dække sig bag partitilhørsforhold, og jeg går som repræsentant for Venstre ud fra, at ethvert medlem i Tinget stilles frit, men i ingen anden situation vil det være mere naturligt, at man ved den afgørelse, der skal træffes, alene føler sig bundet af sin personlige overbevisning.

Stemmer man ja, må man gøre det ud fra en stærkt overbevist begrundelse for, at der er en høj grad af sandsynlighed for, at hr. Ninn-Hansen vil blive fundet skyldig, men man må også gøre op med sig selv, om der foreligger så formildende omstændigheder – selv hvis man mente, at han ville blive fundet skyldig – at tiltale kan undlades.

Må jeg vende mig til vurderingen af den tidligere justitsministers skyld? Fra undersøgelsesrapporten vil jeg nævne nogle få elementer. Det hedder i sammenfatningen om den retlige konklusion, at selve det bilagsmateriale, undersøgelsesretten indsamlede, drejer sig om ca. 18.000 sider. Der har været 104 retsmøder, 61 vidner er afhørt, retsbogen med de afhørtes forklaringer fylder små 3.000 sider. Det er ud fra dette kæmpemæssige materiale, en enkelt dommer har draget sine konklusioner.

Det hedder videre i beretningen, at ikke blot har sagen vist sig at indebære langt flere problemstillinger end først antaget, men der er også på en lang række punkter afgivet indbyrdes modstridende vidneforklaringer og af flere vidner uklare og skiftende forklaringer.

Endelig hedder det som noget centralt, at der ikke har fundet en procedure sted, at der i undersøgelsesrettens vurdering indgår et betydeligt skøn, og at undersøgelsesretten kan have manglet oplysninger.

Det er momenter som disse og mange andre, der gør, at en stor del af Venstres folketingsgruppe føler, at vi bevæger os på et så skrøbeligt bevisgrundlag, at det er aldeles uforvarligt og urimeligt at sætte Rigsretten i gang.

Må jeg dernæst sige, at hvis man på trods af disse hensyn skulle føle sig overbevist om, at hr. Ninn-Hansen har tilsidesat udlændingelo-

vens regler, så må retsplejelovens almindelige principper – jeg siger: retsplejelovens almindelige principper – gælde for ham som for enhver anden. Heri indgår nogle proportionalitets-hensyn, som er nævnt i nogle bestemmelser i retsplejeloven. Jeg mener, man må tage afgørende hensyn til disse proportionalitetshensyn i hr. Ninn-Hansens situation.

Det, man bebrejder den tidligere justitsminister, er begivenheder, som har fundet sted for over 4 år siden: Han har intet foretaget sig for at skaffe sig personlig vinding. Han har ikke villet skade sit eget land. Han har mistet sin politiske indflydelse og forlader nu politik. Og ikke mindst: Han har i årevis været trukket igennem retsmaskineriet – hvis jeg må bruge udtrykket trukket igennem – og igennem offentlighedens søgelys med den menneskelige belastning, som enhver i dette Ting kan forestille sig det indebærer.

Det fører mig til at antage, at en fældende dom, hvis en sådan måtte blive afsagt, vil give overordentlig ringe straf. Derfor finder vi i Venstre, at en gennemførelse af denne proces vil savne proportioner. At bringe Rigsretten i funktion vil være at lægge beslag på Højesterets samtlige dommere, 15 dommere, i en uvis fremtid og være bekostelig. Og det er i øvrigt en selvstændig debat værd, om Rigsretten er det rette forum og opfylder de elementære retssikkerhedsgarantier, som bør stilles.

At hr. Ninn-Hansen har været sit lands justitsminister, skal ikke føre til en strengere bedømmelse af hans forhold end enhver anden ministers, det være sig en kirkeminister, ja, så går en arbejdsminister.

Det er blevet hævdet, at hr. Ninn-Hansen har krav på at blive frifundet. Ingen har krav på at blive tiltalt, hvis anklagemyndigheden – og det er Tinget – ikke føler sig aldeles overbevist om, at der vil blive afsagt en fældende dom.

De bemærkninger, jeg her har fremført, er dækkende for en række af Venstres folketingsgruppes medlemmer. Der kunne nævnes andre forhold; jeg har fremhævet disse.

Jeg vil slutte af med at sige, at juridiske betragtninger er gode, men en gang imellem er det også godt at lade menneskelige betragtninger tælle i sit beslutningsgrundlag, for i folkestyret går jura og menneskelige betragtninger ganske godt i spænd sammen.